

forfølgning i Danmark uden krav om dobbelt strafbarhed også i de tilfælde, hvor det alene er muligt at bevise, at gerningsmanden har handlet uagtsomt i relation til offerets alder. Det foreslås derfor, at der i opregningen i den særlige jurisdiktionsbestemmelse også henvises til straffelovens § 226.

Det bør i den forbindelse efter Justitsministeriets opfattelse indgå i forsæts- og uagtsomhedsvurderingen, at det efter omstændighederne vil kunne være vanskeligere for en person fra Danmark at bedømme alderen på børn og unge fra andre lande.

Justitsministeriet kan endvidere tilslutte sig udvalgets forslag om, at kravet om dobbelt strafbarhed tillige bør fraviges i forhold til overtrædelse af straffelovens § 230 om anvendelse af børn og unge under 18 år som pornomodeller. Handlinger omfattet af straffelovens § 230 indeholder på samme måde som børneprostitution et element af misbrug, der vil kunne foretages som led i »sex-turisme«. En særlig jurisdiktionsbestemmelse for disse overtrædelser vil således eksempelvis indebære, at en dansk instruktør af pornografiske film ikke kan unddrage sig strafansvar ved at flytte sine filmoptagelser til et land, hvor brug af mindreårige lokale pornomodeller ikke kan straffes.

I det omfang de anvendte pornomodeller er under 15 år, vil straffelovens § 222, eventuelt jf. § 224 eller § 225 være anvendelig. Som nævnt foreslås disse bestemmelser omfattet af den særlige jurisdiktionsbestemmelse. En opregning, hvori også overtrædelse af § 230 indgår, vil således navnlig sikre, at der også er dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor de anvendte pornomodeller er i aldersgruppen 15-17 år.

For så vidt angår den øvrige del af de bestemmelser, der kan være relevante ved seksuelt misbrug af børn, finder Justitsministeriet ligesom udvalget ikke grundlag for at medtage disse under den foreslåede særlige jurisdiktionsmæssige regulering. Justitsministeriet er enig med Jurisdiktionsudvalget i, at der bør lægges vægt på, at de pågældende bestemmelser enten vedrører seksuelt misbrug generelt og ikke kun seksuelt misbrug af børn eller vedrører handlinger, der ikke i praksis har sammenhæng med den situation, at en person med dansk tilknytning tager til udlandet for under midlertidigt ophold dér at foretage handlinger, som vedkommende ikke lovligt kan foretage her i landet.

Det skal dog understreges, at den omstændighed, at disse bestemmelser ikke foreslås indarbejdet i en særlig jurisdiktionsbestemmelse, ikke betyder, at danskers overtrædelse heraf i udlandet ikke vil kunne retsforfølges ved danske domstole. I disse situationer vil spørgsmålet om dansk straffemyndighed skulle afgøres efter de almindelige jurisdiktionsbestemmelser. I

denne sammenhæng vil det navnlig betyde, at straffemyndighed vedrørende handlinger foretaget i udlandet af danske statsborgere eller personer, der er bosat her i landet, forudsætter, at handlingen tillige er strafbar efter lovgivningen i gerningslandet, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, eller at der er tale om en handling, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet, jf. straffelovens § 8, nr. 2.

Der kan være tilfælde, hvor en handling, der er omfattet af den foreslåede særlige jurisdiktionsregel, også kan indebære en overtrædelse af bestemmelser, der ikke er omfattet af den foreslåede regel, f.eks. straffelovens § 210 om incest eller § 216 om voldtægt. I et sådant tilfælde forudsætter en domfældelse for overtrædelse af sådanne bestemmelser, at disse også er strafbare i gerningslandet.

I det omfang titalen i sådanne sager eventuelt begrænses til at angå den bestemmelse, for hvilken kravet om dobbelt strafbarhed foreslås fraveget – eksempelvis således at der alene rejses tiltale for overtrædelse af § 222 og ikke tillige efter § 216 – er Justitsministeriet enig med udvalget i, at det ved strafudmålingen inden for rammerne af § 222 bør indgå som en skærpende omstændighed, at overtrædelsen af straffelovens § 222 er sket under anvendelse af vold eller trusel om vold.

5.2.2. Straffelovens § 7, stk. 1 og stk. 3, omfatter personer med dansk indfødsret og personer, der er bosat i den danske stat. Den nærmere afgrænsning af kriteriet »bosat i den danske stat« kan som anført af udvalget give anledning til en vis tvivl.

Som det fremgår ovenfor, har Jurisdiktionsudvalget ikke fundet anledning til i forbindelse med overvejelserne om dansk straffemyndighed i forhold til »sex-turisme« at stille nærmere forslag om afgrænsningen af den personkreds, hvis handlinger i udlandet bør være omfattet af dansk straffemyndighed efter bestemmelsen i straffelovens § 7.

Henset til, at dette spørgsmål vil indgå i Jurisdiktionsudvalgets generelle overvejelser om udformningen af de danske regler om jurisdiktion, har Justitsministeriet heller ikke fundet grundlag for at foreslå en særlig regulering af spørgsmålet i dette lovforslag.

5.2.3. I tilfælde, hvor hjemlen til dansk straffemyndighed findes i den generelle bestemmelse i straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, er det afgørende, om gerningsmanden havde den relevante tilknytning til Danmark på påtaletidspunktet, mens straffemyndighed i medfør af § 7, stk. 3, forudsætter, at tilknytningen forelå på gerningstidspunktet.

Som omtalt har udvalget foreslået, at en fravigelse af kravet om dobbelt strafbarhed i forhold til seksuelt